

החברותא

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 334

בס"ד ערש"ק פר' בלק ז' תמוז תשס"ה

פצוצים יקרים

וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי (כ"ב, ג) בלק היה מבין שישראל יכולים לפעול בדבור שלהם כל מה שרוצים על דרך שאמרו צדיק גוזר והקב"ה מקיים. וזהו וירא לשון הבנה שהבין את כל אשר עשה ישראל הוא לאמורי כלומר בשביל אמורי הוא הדבור.

וירא בלק (כ"ב, ב) איתא בגמרא בקשו לקבוע פרשת בלק בקריאת-שמע, קריא"ש קבלת עול מצוות בלי ספקות כי ע"י הספקות מתנתקת מקבל עומ"ש וכן איתא בעמלק שהכניס ספקות בלכות בני"ה יש ה' בקרבנו אם אין ויבא עמלק. וכן היה דרכו של בלעם. וזה שבקשו לקבוע בפרשה בבלק כדי להתגבר על זה. (בית ישראל)

ויגד מואב מפני העם מאד כי רב הוא (כ"ב, ג) נראה במאי דדייק הכתוב מקודם העם. דידוע כמדרש וזוה"ק דעם הוא ערב רב על הגרים ובעלי תשובה שהיו בישראל. שיותר נקל להם להעלות הנצוצין ממי שהוא צדיק מנעוריו. וזהו כי רב הוא היינו הגרים המסוגלים יותר להעלות הנצוצין.

הנה עם יצא ממצרים (כ"ב, ה) במצרים איש שקוצי עיניו לא השליכו וכשיצאו ממצרים נתקנו בזה לשמור את העיניים שלהם ושל כל העולם. בלעם ובלק חפשו דרך בעין הטומאה שלו. אך בני"ה מביאים קדושה ע"י ראייתם וזה וירא פנחס וגו' (כ"ה, ז) מה ראה ראייתן של צדיקים. מזה יתגבר מדת הרחמים יותר מן הדין. (בית ישראל)

ויאמר אליו מלאך ה' על מה הכית את אתונך וגו' (כ"ב, ל"ב) ונראה דחרי האף של המלאך היה כיון שהשי"ת צוה לבלעם לך עם האנשים ואך את הדבר אשר אדבר אותו תעשה. גילה לו השי"ת שישמור כפי שיצוהו ואם בפתע פתאום נולד דבר תימה וחדוש שיתבונן שבודאי רצון השי"ת שלא לעשות הדבר הזה. אמנם בלעם למרות שראה דבר תימה ומהראוי לו להתבונן שרצון השי"ת שישבו ולא ילך. בפועל לא שם לב, ובמה שהכה את האתון גילה בלעם עוצם רשעתו וזהו החרי אף של המלאך...

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל (כ"ג, כ"א) פירוש: לא יזכור הרע שעושים ישראל אבל הטוב שעושים ישראל דהיינו ה' אלקיו שהשי"ת נקרא אלקיו שהם ממליכים אותו זה חקוק אצלו ותרועת מלך בו מה שהם ממליכים אותו זה הוא בו דהיינו חקוק אצלו, רק על הרע אינו מביט.

לא הביט און ביעקב וגו' (כ"ג, כ"א) איתא בגמ' על דבר זה ניסמת עינו של אותו רשע. ואולי הכונה שבלעם רצה לעורר קטרוג ויציין בדברים האלו שעי"ז יראה הקב"ה שיש פגם. אבל לא הועיל לו זאת וע"ז נאמר ברוה"ק לא הביט און ביעקב שאין שם פגם כעין דאיתא לסמות עיני הסט"א צריך להיות כעין יהודה ותמר. (בית ישראל)

וירא את ישראל שוכן לשבטיו (כ"ד, ב) פירש"י: שראה פתחיהם שאין מכוונים זה מול זה, אמר ראוי הללו לברכה. הפירוש הוא בלעם הרשע היה מקטרג על ישראל ואמר שעבודתם רק מצות אנשים מלומדה כל אחד עושה כפי שחבירו עושה. אך אחרי שראו שאין פתחיהן מכוונים כלומר שכל צדיק עובד את השי"ת בדרך אחר ולכל אחד ואחד העשיה באמיתת הלב אז אמר בלעם שראויים ישראל לברכה.

יזל מים מדליו (כ"ד, ז) פירוש: הצדיק יכול להמשיך השפע ע"י דיבורו כי הדבור נקרא דל. כי מי שרוצה לפעול בדיבור צריך להיות מוכנע כדל ואביון כמו שאמר דוד המלך ע"ה תפלה לעני. וזרעו במים רבים פי' בפעולות הגשמיות שעושים והם כמו זריעה נחשבים בשביל מים רבים - רבוי השפע שיהיה ג"כ לאותן שאינן יכולים לקבל ע"פ הדיבור.

צרו את המדינים והכיתם אותם וגו' (כ"ה, י"ז) פנחס השאיר לכל הדורות את הכח במסירות נפש. ויקח 'רמח' 'רמח' תיבות קריאת-שמע קבלת עול מלכות שמים.

(שפת אמת)

שיחת הרא"ש ז"ע"א פרשת זכור תשל"ה האשכנזי 333, תלביא לנפולס ז"ל א.א.

למצוא אותה? זה שמדברים אודותיו זה רק שגרה, מצות אנשים מלומדה. להגיע לבורא העולמים אפשר רק ע"י פחד, אשרי אדם מפחד תמיד. ומהו הפחד, שלא יסיח דעת מזה שהוא נמצא בסכנה, ולא ישכח שהוא כתינוק בחיק אמו, וחיל ורעדה יאחזו שלא יאבד את הכרת מציאות עצמו, ולא יהיה בבחינת "מבשרי אחזה אלוהה". כל עוד שהוא לא חי בהרגשה זו עדיין לא הגיע לבורא כל העולמים. ולכן אלפי שנים אנו בגלות, כי רק יחידי סגולה היו כאלו. אך בזכותם של אותם יחידים העולם קיים. בלעדי זכות זו לא היינו מתקיימים אפילו רגע אחד, כי האויר מלא קטרוג. אך כנגד זה האויר מלא בעבודתם של צדיקי אמת שמסרו כל חייהם, הם יכלו לשמור על האויר.

מי אמר להם לעשות כן? ומי לימד אותם מה לעשות? מדוע הם עשו ואנחנו לא עושים? זה הכל רק ענין של רצון. אנו רואים בעסקי הפרנסה שיש אחד שיש לו חנות ריקה, אין לו מה למכור ואין לו קונים, והוא שבור. ויש אחד זריז וממולח שלא מתעצל, הוא שומע מה הקונים מעוניינים ורוצים, והולך ומביא סחורה שיש לה ביקוש, עד שבמשך הזמן מתפתח ומצליח. ומדוע הוא מתעצל והוא לא, הרי שניהם אותו גוף. הכל תלוי באופן שבו מקבלים את המחשבה, וזה שבשעה שחושב נופל עליו פחד של עצבות, ממילא בא לעצלות.

ענין זה ישנו גם בעבודה. בשעה שהאדם נכנס לשלב של עבודה נופלים ברעיונו כל מיני מחשבות ופחדים. אך זה מה שהרבש"ע רוצה - ואוית תהלה מקרוצי גוש וחומר.

האדם הוא רק המחשבה. בשעה שעובד, ובשעה שעומד בנסיון, זה לא הוא, הרבש"ע הוא זה שעובד. כמו בהמה שמונהגת ע"י האדם. וכי הבהמה עובדת עבור האדם? האדם הוא שמעביד את הבהמה, והוא פועל באמצעותה. כך הוא האדם. גם לצדיק וגם לרשע הרבש"ע נותן יצר. והצדיק עוד יצרו גדול מחברו. אך כשמגיע לשעת נסיון, את זה תופסת בהלה, וזה פונה אל הרחמים. כל אחד כפי הרגלו. זה שכל הזמן הולך בקרירות - נופל לבהלה. וזה שחי בפחד כל הזמן ונסמך על

למה הרבש"ע שלח לו את הנסיון. כי הוא רוצה תפילה ממנו. וכי מה הוא רוצה, ח"ו שיכשל, או שיגנוב. רק הרבש"ע רוצה שהאדם לא ישכח ממנו לרגע, ואיך יהיה הדבר הזה? איך אני יכול לזכור תמיד את הרבש"ע, הרי טרדות הזמן משכיחים מן האדם את מציאות הוי' והוא נהיה מנותק לגמרי, הוא מונח בעסקים שלו ובכאבים שלו בכל מיני אופנים, ומציאות ה' אין לה קיום בעולם כלל. זה נקרא "שכינתא בגלותא". בשעת נסיון כאשר יש לו כאבים הקב"ה נמצא "עמו אנכי בצרה", אבל הוא לא יודע. הצדיק אמת יודע אבל האדם הפשוט לא מרגיש. ואז הוא שוקע יותר ויותר בצער שלו ולא רואה דרך להחליץ ממנו. ומה עושים? דוד המלך אמר "מן המיצר קראתי י-ה", כשיש לו צרה הוא צועק לה'. י-ה זה בתי דינים, ואז מתחילים לדון: מה רצונך. והוא אומר: הרי אני במיצר, אני פונה אל הרחמים, "ענני במרחב י-ה". ואז מתהפך הדין לרחמים ומן המיצר נהיה מרחב.

מדוע הקב"ה מביא אותנו לנסיון? כי כמו שאמא אוהבת להחזיק את בנה, והבן אוהב להיות בחיק אמו, כך הרבש"ע אוהב את בניו, את עם ישראל שבחר לו משבעים אומות, ורוצה שהם יתענגו בחיקו. אך היות שטרדות הזמן שוברות את האדם, ונהיה בבחינת גלות - שכינתא בגלותא, והוא לגמרי שוכח את הרבש"ע. לכן הוא מעורר אותו כל הזמן ע"י נסיונות, שיתעורר ויזעק; "אבא עזור לי!". ובמקום שהאדם יבין את זה, הוא נשבר. וכשנשבר הוא נהיה בבחינת בלעם, שלא הבין את מציאות הוי' ונפל בנסיונות ללא קום. ומדוע הוא נשבר ולא צועק "אבא"? בגלל שכל דרכו בעבודה היא קרירות. אשר קרד בדרך. ואם במצוות הוא ערום מכל, גם כשמגיע לנסיון הוא ערום מכל.

אבל הצדיק אמת הוא עובד כל הזמן. כל הזמן יש לו פחד, ולכן הוא עובד, יומם ולילה לא ישבותו. וכאשר האדם מגיע לנסיון, כפי הפחד שיש לו כך הוא ניצל. למה הצדיק עובד והרשע לא עובד, הצדיק הוא אותו בשר ודם כמו הרשע ומדוע זה עובד וזה לא. התשובה היא: האדם שמשתוקק בעבודת ה' הוא מחפש את הבורא, ואיך אפשר

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעני קודש

334
ג

תהיה באתגליא ולא באתכסיא. לא כפי שאנו חיים עכשיו שמציאות האמונה היא באתכסיא, ושכינתא בגלותא, באתכסיא ולא באיתגליא. כשנגיע ל"כימי צאתך מארץ מצרים" יהיה הכל בשלימות. לא כפי שהיה במלחמת עמלק שרק החלישו אותו ולא נמחה בשלימות, וכח עמלק נשאר בעולם, מפני שהקדושה היא באתכסיא. השלימות תהיה כשיהיה התגלות אלקית על כל העולם כולו, שאין לנו יכולת להבין את זה ואף לא לדמיון לעצמנו. ואף הצדיק אמת שהדמיון שלו הוא אלקי אינו מסוגל להשיג אף שמץ מן ההתגלות שתהיה אז, שיכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון. המח שלנו במציאות שהוא נברא לא מסוגל להשיג. ואפילו הצדיק אמת שיכול להשיג יותר מבן אנוש, לפי מעלת עבודתו ולפי שפלותו וכניעתו, אבל עדיין הכל הוא לפי ערך מעשיו ולא יותר. אבל לעתיד לבא יהיה האור גדול כ"כ שלא לפי ערכנו וערך עבודתנו, ואפילו הרשע הגדול שאינו זכאי במעשיו כלום יקבל אור. לרשע שלא זכה במעשיו זה יהיה לו נהמא דכיסופא, אבל כל אחד יקבל אור.

ומאיה יקבל כל אחד אור? מהאור שיוצא מן הצדיק אמת שיאיר כשמש בצהריים. כי גם שתהיה השלימות הזו לא נשיג את מציאות הו"י. אף אחד לא יבין, כי לא שייך להבין. רק נשיג שלא נרצה להבין. רק עכשיו אנו רוצים להבין. וזה ההבדל בין בחינת גלות לבחינת משיח, שבשעת הגלות אנו רוצים להבין, ובבחינת משיח - שיהיה התגלות אלקית על כל העולם כולו - תתבטל הבחירה ולא נרצה להבין, ואז נוכל להבין שאי אפשר להבין. אז יהיו צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. אך כל זמן שהניצוצות שנדחו ונתפזרו אין להם את השלימות של האור של הצדיק אמת, לא יוכל לבוא משיח. ובשביל זה צריך כאלו צדיקי אמת שעוברים מסריקות של ברזל בעולם הזה ע"י בושה, שהם יכולים להעלות את הניצוצות של חטא עץ הדעת, ויכולים להאיר ולהזריח ברשע הכי גדול שכבר אין לו תיקון. והצדיק אמת מוכרח לתקן אותו בבחינת גוף, בכדי שיהיה לו אחיה, ויהיה שלימות הו"י. זה יהיה הרוח חדשה שתיתן בהם. ואנחנו כולם יכולים

הרחמים, שם הוא גם בשעת נסיון. הרי דוד המלך אחר שהגיע לשיא המדריגה של בחינת אין דקדושה נפל בקליפה ופגם בחטא בת שבע, ללמדנו כי אין מציאות של הרגל, רק חדשים לבקרים רבה אמונתך, יצרו של האדם מתחדש עליו בכל רגע והאדם עצמו מתחדש בכל רגע.

גם הצדיק וגם הרשע בשעת הנסיון יש להם השתוקקות לרע, ושניהם מוכרחים לטעום ממנו. גם הצדיק. כי הצדיק שלא עובר את כל הגהינום שבעולם אינו נקרא צדיק. ובאם לא יטעום מן הרע לא יוכל להוציא את הרשע. רק הצדיק טועם ומגיע מזה אל השורש, דהיינו לשלימות הביטול, מבשרי אחזה אלוהה. והרשע טועם ורואה כי טוב ונשאר בזה. שניהם נכנסים לאותו פגם, ופוגמים, רק שזה מגיע מזה למציאות הקדושה וזה למציאות הטבע. ושניהם לא יודעים.

ולכן אי אפשר לדעת מי הוא הצדיק אמת. איננו יודעים מי הוא משה ומי הוא בלעם. מתי יודעים, מתי שהולכים מן העולם. גם על משה רבינו היה מחלוקת דתן ואבירים. ואפילו חשדוהו באשת איש. במצב הזה הוא לא נקרא צדיק, כי צדיק זה שלימות. ואפילו שהיו הרבה שהלכו אחריו והוא הוציא את בני ישראל ממצרים - נלחמו בו, והיו להם על זה אלפי תירוצים. כך שגם אם רואים באדם מעשה רשע, או להיפך שהרבה הולכים אחריו, לא שייך לדעת אם הוא צדיק או רשע.

רק כאשר יהיה התגלות אלוהית על כל העולם כולו, שיכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון, וכולם יהיו בבחינת "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו, אז ידעו מדוע זה התגבר וזה לא. אבל עד אז זה סתם דיבורים. שניהם עומדים באותה בחינה, ובאותה בחינה שניהם נופלים, מדוע הוא כך והוא כך - אף אחד לא יודע. רק מי שעובד בדרכי האמונה הפשוטה הוא יודע, ואם הוא יודע הוא לא מגלה. ואם הוא מגלה הוא הלאה לא יודע. הרי "תכלית הידיעה שלא נדע" כמאמר החכם, ואם הוא אומר הרי הוא לא יודע. כי אם היה יודע היה יודע שצריך לשתוק ויותר מזה הוא לא יודע.

וכשיגיע התיקון השלם, ומציאות האמונה הפשוטה

דור שיהיו כאלו צדיקים אמיתיים, יהיה התיקון הגמור. כי אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב, ואיך יתכן שיהיה כולו זכאי, מוכרח שיהיו כאלו צדיקים שמאירים כשמש בצהרים, ויאירו לכל נשמה שנדחתה ונתפורה, וימשכו כמו מגנט את כל הנשמות. אז יהיה התגלות אלקית בכל העולם כולו. דהיינו שהכל יראו איך כל הנשמות שנדחו והתפזרו, ואין להם תיקון ואין להם שלימות, כולם יראו שע"י הצדיק אמת יצאו מבית שביים והגיעו לתיקונם לשלימות הוי". ומי הוא הצדיק אמת, הרבש"ע, צדיקו של עולם.

במלחמת עמלק כתיב "וידי משה כבדים". למה כבדו ידיו, בגלל שעם ישראל לא נלחם, והוא לבד לא יכל, לכן כבדו ידיו. ולכן לא הרגו את עמלק לגמרי רק החלישו. אנו מבקשים מה' שנוכה במהרה בימינו שימחה עמלק לגמרי. שכולם יגיעו לשלימות, ולא יהיו ידי משה כבדים. ונוכה שעמלק ימחה מעצמו ולא ישפך דם, ויהיה שלימות לכולנו, ונאהב אחת את השני, ויהיה אהבה ואחוה ורעות האמיתי, ונוכה לשבת אחים גם יחד. אמן.

להגיע לזה, מכיון שכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. וכל אחד יכול לזכות לבחינת שלימות הוי". לכן כל אחד צריך לחפש בשרשו מי הוא הצדיק אמת ששייך לו. וכל אחד יכול למצוא את זה לפי עבודתו. רק שזה מאד קשה למצוא את שרשו בצדיק אמת. כי יש צדיק אמת כללי, ויש צדיק אמת פרטי. הצדיק הכללי הוא זה שבבחינת "למעני למעני אעשה", שחי רק למען הכלל, כמשה רבינו ע"ה. כי אדם שעוסק בתפילות ותורה וחסד בלבד, הדברים הללו אינם פועלים כ"כ רושם בשמים. צדיק הוא זה שמבין את השני וחי בשביל השני, למען הכלל, בשביל שיכירו וידעו כל יושבי תבל - אפילו הגויים - כי לך תכרע כל ברך. רק הרשעה היא שתכלה כעשן והרבש"ע יעביר ממשלת זדון מן הארץ, דהיינו הדמיון של הקליפה שאין לו אחיזה במציאות, לזה יהיה כליה והשמדה, אבל לכל מציאות הבריאה יהיה תיקון, אפילו הגויים. כי כל מה שברא הקב"ה לא בראו אלא לכבודו, והכל צריכים להגיע לתיקון השלימות. והשלימות שלנו תהיה ע"י התמעטות, כמו שאמר רשב"י ראיתי בני עליה והם מועטים - שממעטים את עצמם. וכשיהיה

שהשמחה במעונם

הר"ר גדליה סגל ומשפ' להולדת הנין
הר"ר ישראל מאיר סגל ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יצחק שוקרון ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר אהרן שטרנגר ומשפ' להולדת הבת
הר"ר שמואל קלירס ומשפ' לנישואי הנכדה
הר"ר יאיר וינשטוק ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר דוד גולדשטיין ומשפ' לנישואי הבת
הבה"ח יעקב ברזסקי לנישואיו
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' לנישואי הנכדה
הר"ר יונה מילר ומשפ' לנישואי הבת

ה"ל ע"י
משרכת החברותא
רח' ערני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050